

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

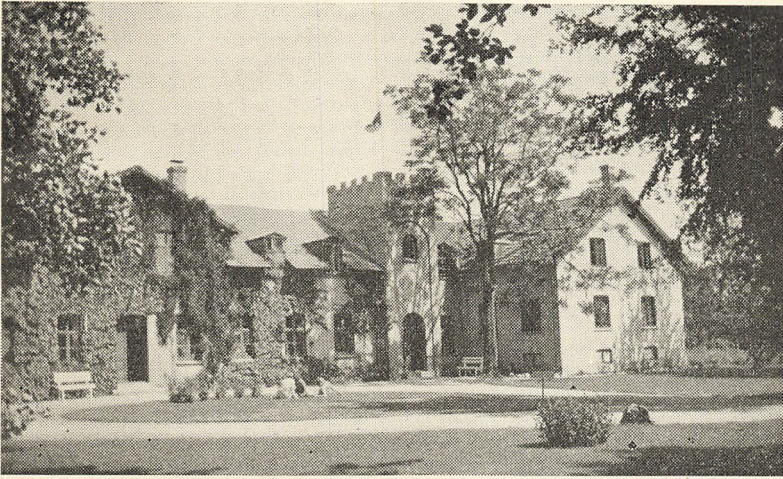
Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NØRRE ØRSLEV UNGDOMSSKOLE

Aarskrift 1944

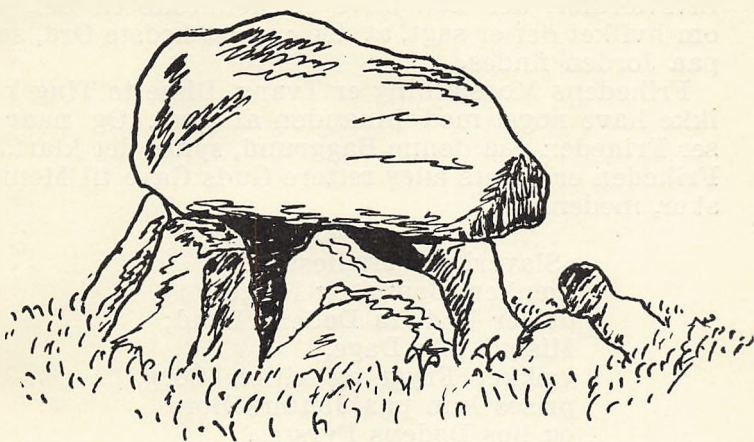
Udgivet af

Elevforeningen

INDHOLD:

<i>A. Th. Geertsen:</i>	Frihed
<i>M. P. Schmidt:</i>	Tanker ved 100 Aars Jubilæet
<i>A. Th. Geertsen:</i>	Den danske Folkehøjskole 1844—1944
<i>P. Olsen:</i>	} Hvad Højskolen har betydet for mig
<i>Karl Rasmussen:</i>	
<i>Sv. Trøst Jørgensen:</i>	
<i>Mary Pedersen:</i>	
<i>Birgit Bonde:</i>	
<i>Herluf Bech:</i>	Ungdommens Ansvar og Ansvaret for Ungdommen
<i>Gerda Hansen:</i>	Tankespring —!
<i>A. Th. Geertsen:</i>	Det svundne Aar
<i>Th. Hansen:</i>	Barndomstid og Ungdomskraft
<i>A. Th. G.:</i>	Et Dødsfald
	Elevfortegnelse
	Love
	Regnskab

Frihed Tale ved Elevmødet

Som bekendt findes der i Bladenes Annoncespalter hele Aaret, men især ved Maj og Novembertide, mange Tilbud om Arbejdshjælp. Det gælder navnlig kvindelig Hjælp til Husgerning og mandlig Hjælp til Landbruget. De Mennesker, der søger Beskæftigelse inden for disse Omraader, har saaledes Raad til at vælge og vrage, naar de søger Plads, og det er vel en af Grundene til, at et af de første Spørgsmaal, mange unge stiller ved den Lejlighed, er dette: Hvor megen Frihed er der? Det vil sige, hvor megen Tid er der, hvor jeg ikke er bundet af Arbejdets Pligter. Denne Slags *F r i e d*, der mere rigtigt kan betegnes med Ordet *F r i t i d*, er meget eftertragtet, og den er visselig ogsaa af stor Værdi for et Menneske, vel at mærke, naar det forstaar at anvende den paa en fornuftig Maade.

Men man kan undertiden faa det Indtryk, at denne Fritid er den eneste Værdi, mange Mennesker forbinder med Ordet Frihed. Det er imidlertid for lidt at lægge ind i et af de Ord, som fra Oldtiden og til vore Dage har været Udtryk for en af de største

Livsværdier, der kan blive et Menneske til Del, og om hvilket det er sagt, at det er »det bedste Ord, som paa Jorden findes«.

Frihedens Modsætning er Tvang. Disse to Ting kan ikke have noget med hinanden at gøre. Og naar vi ser Friheden paa denne Baggrund, synes det klart, at Friheden er Livets eller rettere Guds Gave til Mennesker, medens

»Slaveri og Trællestand,
Lænker, Baand og Plage,
det er Lyd fra Dødens Land;
Mislyd alle Dage,
vækker Frygt og virker Sorg,
prises kun paa Jætters Borg
og hos Dødens Fyrste.«

Naar Tvangen bliver lagt paa et Menneske, fjernes nemlig med det samme de menneskelige Kaar, og Mennesket sættes ned paa det tamme Nyttedyrs Plads, idet man med Friheden tager Valgets Ret og Valgets Pligt bort fra det. Dyret har hverken Ret eller Pligt til at vælge. Dets Herre bestemmer helt og holdent for det. Saadan har ogsaa Trællen det, selv om han bærer Menneskenavn.

Frihed betyder Ret og samtidig Pligt til at vælge, og naar det staar en klart, forstaar man ogsaa, at med Frihed følger Ansvar, ja, at disse to Begreber er nøje forbundet med hinanden.

Naar Mennesket nyder Frihedens Gave, har det dermed selv Ansvaret for Ord og Handlinger. Og hvor denne Ansvarsfølelse er stærk og levende, vil Friheden være forenet med en stærk indre Bundethed.

Jeg skal ved nogle Eksempler belyse dette.

Vi taler ofte om Frihed paa mange forskellige Omraader. Jeg vil holde mig til tre og først sige noget om personlig Frihed.

At nyde den personlige Friheds Gave vil blandt andet sige, at Mennesket har Ret og Pligt til selv at vælge sin Vandrevej gennem Livet. Du unge Mand og Kvinde, du maa selv vælge dit Arbejde, din Gerning i Livet. Tænk engang over, hvilken Lykke det er. Du skal ikke som en Træl sættes til et Tvangs- eller Slavearbejde, men du kan følge det Kald, der maaske lyder i dit Indre, eller i hvert Fald søge derhen, hvor dine Evner og din Lyst drager dig. Det er

et stort Gode. Men naar du ejer dette Gode, har du samtidig Pligt til virkelig at følge Kaldet. Du bærer Ansvar for, at du virkelig kommer paa den Plads, hvor Anlæg og Kræfter kommer til bedst mulig Udfoldelse, saa du igennem dit Arbejde selv kan adles, saa du igennem det kan tjene din Næste som et Led i den store Sammenhæng.

Tænk engang paa, hvormange Dage og Timer et Menneske skal være optaget af sit Arbejde. Du har Frihed til at søge derhen, hvor du kan blive Ven med dette Arbejde, saa du længes efter at tage fat derpaa om Morgenens, saa du lægger dig til Ro om Aftenen med Tanken paa Dagens Gerning og med Bøn om Guds Velsignelse derover.

At eje den personlige Friheds Gave vil blandt andet sige, at Mennesket uhæmmet raader over den store Fritid, som den nyere Tid skænker næsten alle Mennesker. Det er et andet stort Gode, men med det følger Ansvar for Fritidens Anvendelse. Og med dette i Mente forstaar vi, at Mennesket har ikke Lov til at staa paa et Gadehjørne og drive den kostbare Tid hen, at sidde paa et Værtshus og solde sine Penge op, samtidig med, at Mennesket tager Skade paa Legeme og Sjæl, eller at fare fra Dansesal til Dansesal og sætte sit Liv paa Grund. Hvis Fritiden anvendes paa denne Vis, kan det kun betegnes som Misbrug af den personlige Frihed, thi saa bruges den uden Ansvar og er ganske ufortjent.

I Marie Carlsens Bog »Toftgaardene«, siger den gamle, kloge Ane Dynes, at Tofterne altid havde været haarde og selvsikre Folk, der var ude i meget ondt. Men al deres Storhed kunde ikke slaa til, naar de skulde dø. Og derfor var det en gammel Tale mellem Folk, at det altid var strengt at se, naar en af Tofterne skulde dø. Hun kom selv til at opleve det, da hun sad ved Eskild Toftes Dødsleje. Da laa han og klagede og græd og sagde, at han havde forspildt sit Liv. Det blev altsaa Slutresultatet. Jeg synes, det meget let kan blive det samme Facit for den, der bruger den personlige Frihed til Misbrug af sin Fritid paa en af de førnævnte Maader eller til noget andet, der fører til Fordærv.

Den personlige Frihed giver Ret og Pligt til at vælge den Anvendelse af Fritiden, der bedst kan berige og frugtbar gøre Livet.

Det er især en stor Værdi for dig, der er ung og

har en lang Livsdag foran dig. Ogsaa gennem din Anvendelse af Fritiden kan Livet skænke dig rige Gaver, naar du kommer ind paa den rette Vej.

Du har Frihed til at forøge din Viden ved frivillig Skolegang, ved Læsning eller Studering paa anden Maade. Der er mange Muligheder i den Retning. Du har Frihed til at styrke dit Legems og din Sjæls Sundhed ved Ture i den skønne Natur, ved at dyrke en eller flere af Idrættens mange Grene. Og du har Frihed til at berige din Aand gennem Læsning af lodig Litteratur, ved at søge Næring for din Sjæl i i Kunstens skønne Tempel. Og du har Frihed til at søge Næringen der, hvor de evige Livskilder springer i den kristne Menigheds Forsamlinger, hvor Evangeliet lyder, og hvor Ordet ved Daab og Nadver skaber den Herlighed, som overgaar al Forstand.

Og saa betyder personlig Frihed, at du har Ret til frit at vælge det Menneske, som du vil leve Livet sammen med, dele Glæde og Sorg, Medgang og Modgang med. Du maa vælge dine Venner og Kammerater, Mennesker, der kan virke befrugtende paa din egen Sjæl. Især det første er jo en mægtig Livets Gave at eje, men det giver dig et stort Ansvar. Det er vel nok saadan, at der, hvor Livets store og rigeste Løfter findes, netop der er ogsaa Muligheden for den store Fristelse og det dybe Fald. Det kan jo da ikke være muligt, at den, der stykker sin Kærlighed ud i Smaabidder til flere eller maaske mange Mennesker ved den alfare Vej, vinder den ufattelige Lykke, som Livet har at skænke Mennesket paa dette Omraade.

For nogle Aar siden læste jeg et Interview, som en Pressemand havde med en gammel Mand, der havde gjort en straalende Karriere og paa sin Vej vundet mange Sejre og haft mange store Oplevelser. Til sidst spurgte Journalisten: Hvad har saa været Deres største Oplevelse? Hertil svarede den gamle Mand de to Ord: Min Hustru! idet han saa hen paa sin aldrende Ægtefælle. Alt andet blegnede ved Siden af dette, at han i sin Ungdom mødte hende, der blev hans Sjæls Veninde og trofast delte alt i Livet med ham. Intet kunde sammenlignes med dette.

Eller lad mig nævne, at en landskendt Præst og Forfatter, hvis Syn gennem mange Aar var meget daarligt, tilegnede sin Hustru een af sine Bøger med disse Ord: Til min Hustru, mine Øjnes Lys, min trofaste Medarbejder, min Sjæls Veninde.

Den personlige Frihed giver enhver ung Mand Ret til frit at gaa ind til slige Oplevelser, som disse Udtryk bærer Vidne om.

Men med Friheden følger Ansvaret. Du bedrager dig selv, dem, der holder af dig, dine Omgangsfæller, dit Folk, din Gud, om du ikke holder fast ved din Ungdoms skønne Drøm og Længsel og af al Evne stræber efter at gøre Drømmen til Virkelighed i dit Liv.

Thi derpaa kommer det hele an, at vi Mennesker i alle Forhold finder og fylder vor Plads, fylder den i vor snævre Omgangskreds, i vort Folk og i den kristne Menighed som det Guds Barn, vi er døbte til at være.

Jeg vil dernæst sige lidt om folkelig Frihed, en Frihed, som ifølge den Grundlov vi snart skal fejre Hundredeaaret for, har været det danske Folks Eje i tre Menneskealdre.

Vi har Lov til frit at tale. Ordet maa lyde og føres i Pen, saa gamle Værdier kan leve deri, saa nye Tanker kan bane sig Vej frem og Meningerne kan brydes i aaben Fejde. Det er en Gave for fribaarne, selvstændige Mennesker, der forstaar Ordets Magt til at bygge op og bryde ned.

Vi har Lov til at samle de enkeltes Kræfter i Foreninger, der kan arbejde frem mod et fælles Maal og ved at løfte i Flok løse Opgaver, som Enkeltmand ikke formaar. Og vi kan frit samles til Møder, hvor Fællesskabet kan glæde og berige aabne Sind.

Eller tænk paa Friheden i vor Ungdomsopdragelse, som den foregaar i frie Læresteder, Skoler og Foreninger. Vor Ungdom skal ikke presses ind i en Tvangsskole eller Tvangsorganisation for der at ensrettes til upersonlige Led i det store Statsmaskineri. Hvad er der ikke bygget op her i Landet af frie Skoler: Fra Aftenskolen med dens mange forskellige Fag over Ungdoms- og Efterskolen til Folkehøjskolen, hvor Menneskets indre Opvækkelse og Dannelse er det første Maal. Dertil kommer saa de forskellige Fagskoler som Landbrugsskolen, Mejeriskolen og Andelsskolen. Rækken er meget lang.

Det er da ogsaa denne folkelige Frihed, der gør, at vi er i Stand til at bygge Forsamlingshuse og lade det folkelige Liv frit komme til Udfoldelse i disse Huse eller andre Steder i Byer og Sogne.

Men jeg maa igen pege paa Ansvaret, som denne

store Frihed paalægger os. Den forpligter os til at skabe de Planteskoler for Livet, hvor alt det bedste i Mennesket og Folket kan komme til Udfoldelse. Den forpligter os til at bygge og værne vore Forsamlingshuse, saa de ikke skal være Steder, hvor Fristelser og Farer søger at fange unge og ældre ind, men Steder, hvor sand Oplysning om det mindste som om det største er at hente. Og Friheden forpligter den enkelte til at søge det Lærested og den Skole, som giver ham den bedste Hjælp til at fylde sin Plads i Livet.

Og endelig som det tredie vil jeg nævne den udstrakte *A a n d f r i h e d*, som vor Folk ejer. Det er en Aandsfrihed, der netop lader det enkelte Menneske gaa ad de Veje, der giver de bedste Muligheder for en mangfoldig og rig Blomstring af vort aandelige Liv.

Det er denne Aandsfrihed, der gjorde det muligt for Christen Kold at skabe den frie, personlige Skole og derved give den danske Børneskole og store Dele af Skolen for Voksne et Islæt af uvurderlig Værdi. Det er denne Aandsfrihed, der gjorde det muligt for Vilhelm Birkedal at blive det Redskab, der skabte et frit og stærkt Menighedsliv paa Fyn, som bidrog til en Genfødelse af det samme Liv i mange Kredse rundt om i vort Land.

Enhver Præst i Danmark kan uhindret forkynde Evangeliet paa det Sprog, der falder ham bedst paa Tunge, og ethvert Menighedsmedlem kan søge den Forkyndelse og det Samfund, hvor Hjertet finder den rigeste Næring.

Men denne Frihed giver hvert eneste Menneske Ansvar for, at ogsaa denne Side af Livet bærer den rigeste Frugt. Den maa ikke ligge Brak, men skal dyrkes, at ingen skal komme til at ligne Manden, der gik hen og gravede sit Talent i Jorden.

Der kunde være Grund til at tale om Frihed og Ansvar ogsaa paa andre Omraader, som for Eksempel det politiske og det statslige. Jeg har villet holde mig til de nævnte tre i sikker Forvisning om, at al anden Frihed skal gives og bevares for os, om vi blot nytter den personlige, den folkelige og den aandelige Frihed under stor Ansvarsbevidsthed. Det gælder meget om, at Ungdommen forstaar, at kun den har Ret til Frihed, som vil gaa ind under Ansvaret, og hvor det sker, vil Friheden være forenet med en stærk indre Bundethed. Da vil Mennesket være bundet af sin Samvittighed, bundet af Kaldet til at

tjene igennem sin Gerning, bundet som et Led i Folket og i den kristne Menighed. Først og sidst bundet til Gud. Ja, kun den, der lader sig binde til Gud af hans Ord faar Lov til at fornemme den fuldkomne Frihed.

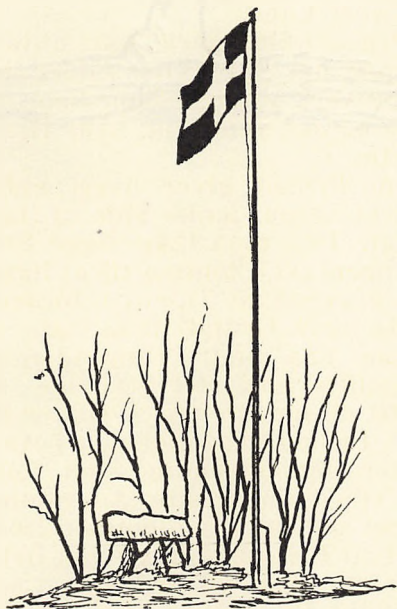
Jesus sagde engang: »Hvis I bliver i mit Ord, er I i Sandhed mine Disciple og skal kende Sandheden, og Sandheden skal gøre eder fri.«

Hertil svarede Jøderne: »Vi har aldrig været nogens Trælle, hvor kan du da sige: I skal blive fri?«

Men Jesus Ord lød: »Sandelig siger jeg eder: Enhver, der gør Synd er Syndens Træl.«

Men den, som bliver i Guds Ord, skal kende Sandheden. Den kan kun Guds Aand meddele Mennesker. Men enhver, der modtager den, bliver deri fri; thi Sandheden lyder om og til Mennesket: træl bunden af Synd, men frigjort af Guds Naade. Derfor gør Sandheden fri, fri som Luther var det i Worms, kun bundet af eet: Guds naaderige Evangelium.

Anders Th. Geertsen.

Tanker VED 100 AARS JUBILÆET

Det er ikke, som rimeligt er, gaaet ubemærket hen, at Folkehøjskolen i dette Efteraar har kunnet fejre sit 100 Aars Jubilæum. Der har været Festligheder baade i Rødning og paa Askov. Der er kommen en Bog om Rødning Højskole og dens Mænd, og der er saagar skrevet en Doktordisputats om Folkehøjskolen. Havde Tiderne været anderledes og lysere, end de er, havde Jubilæumsfestlighederne sikkert antaget langt større Former, end nu blev Tilfældet. Og med Rette. Thi Folkehøjskolen har i de svundne Hundrede Aar grebet dybt ind i vort Folks Liv, og er iøvrigt ogsaa kommen til at betyde meget længere ud i Verden, især blandt vore nordiske Folkefæller.

Der er dog en Side af Folkehøjskolens Liv, som ikke — saa langt jeg har været i Stand til at følge med — er kommet videre frem i det, der er talt og skrevet i Anledning af Mærkeaaet. Det er den uhyre store Plads Lidelsen har haft i Folkehøjskolens 100-aarige Historie. Maaske kom det noget frem i den Tale Højskoleforstander Erik B. Nissen, Antvorskov, holdt ved sidste Liselundmøde. Han oplyste der — i Følge Referat — at der havde været over 200 Højskoler i Gang Landet over siden hin 7. November 1844, da det allerførste Hold Højskoleelever samledes i Rødning. Nu er Tallet, sagde han, omkring 60. Op imod 150 Højskoler, store og smaa, er altsaa i Løbet af det svundne Hundredaar, efter kortere eller længere Tids Virksomhed, gaaet ind. Det er værd at mærke sig. Hvilken Sum af Skuffelse, bristede Forhaabninger, Lidelse ligger der ikke gemt bag disse tørre Tal!

Vi, der bor paa disse Kanter, behøver blot at tænke

paa vor egen gamle Nørre Ørslev Højskole for til Bunds at forstaa, hvad der her tales om. Denne Skole begyndte sit Virke med Niels Højgaard som Forstander i Novbr. 1878, og afsluttede som Folkehøjskole i 1937, da Kristian Gregersen maatte forlade Skolen. I det mellemliggende lange Tidsrum — 59 Aar — var Skolens Liv et bestandigt Skifte mellem Lys og Skygge. Der kunde komme Perioder, kortere eller længere, da Skolen laa i Sol, men saa kom Skiftet ufravigeligt.

Det, der fremfor alt andet har været Lidelsens Kilde i de to Menneskealdre, Nørre Ørslev Højskole virkede, var den stadig tilbagevendende Ængstelse for, at Elevtilgangen skulde blive for ringe. Ikke blot var det nødvendigt for Økonomien, at Skolens Elevtal havde en anstændig Størrelse, men det var ogsaa nødvendigt for at det ejendommelige Højskoleliv kunde udfolde sig, saavel i som udenfor Undervisningstimerne. Dertil kom, at der var noget paa Indberetningsskemaet til Undervisningsministeriet, der hed Aarselever. Et vist Minimum var her nødvendigt, for at Skolen kunde beholde sin Anerkendelse og dermed faa Del i Statstilskudet til Folkehøjskoler. Ja, hvor har Ængstelsen for svigtende Indmeldelser af Elever voldt mange søvnløse Nattetimer og været Kilden til megen Græmmelse! Der kunde jo ogsaa komme Vanskeligheder med enkelte Elever; thi Forstaaelsen af Højskolens Maal og Midler var ofte ringe. Ren og skær Vrangvilje kunde vel ogsaa gøre sig gældende. Og endelig: der kunde komme smertelige Timer med dyb Selvanklage for manglende Evne! Saadan har nok alle, der har arbejdet ved Skolen, kendt det. Men nu kommer det forunderlige. Det kan dristigt siges, at trods alle Vanskeligheder og trods al Lidelse vilde ingen af de skiftende Forstandere eller Lærere, Skolen i længere Tid havde i de 59 Aar, den var i Virksomhed, have undværet den Tid, det blev dem beskaaret at være paa Skolen. Og da de maatte vige, var det med Sorg de sidste Gang lukkede Døren til det Skolehjem, de, trods alt, var blevet knyttet til med saa stærke Hjertebaand. Saadan er Kærligheden, siger Paulus i første Korintierbrev: »Den taaler alt, tror alt, haaber alt, udholder alt.« — Den eneste, jeg kunde tænke mig vilde modsige det, jeg her har sagt, hvis han havde været i Live, er Uffe Birkedal. Men han var saa kort Tid paa Skolen,

knap et Aar, saa han ikke naaede at blive hjemme dér eller i den trofaste Kreds, som — nærmere eller fjernere boende — omgav Skolen.

Ja, Lidelsen har en stor Plads i Nørre Ørslev Højskoles Historie. Men det er nok ikke noget enestaaende. Mon ikke det samme gælder alle de andre Skoler Landet over, som efter kortere eller længere Tids Virke er gaaet ind. Det har kostet. Og mon jeg ikke tør gaa endnu et Skridt videre og sige, at Lidelsen paa en eller anden Vis altid har en Plads i de frie Skolars Liv. Det gælder ogsaa de — vist nok faa — Skoler, som udadtil synes at være gaaet Ram forbi med Hensyn til store og smertelige Indgreb. Saa-danne Skoler findes. Men kun i ringe Tal. Ogsaa disse Skoler har haft og har deres Vanskeligheder, deres Sorg og Modgang. At det er saaledes, er ikke til at undres over. Thi Lidelsen hører nu engang Livet til her under denne Sol. Det gælder hver enkelt Menneskeliv, og det gælder ogsaa enhver Skolevirksomhed, som vil tjene Livet. Og gælder des mere, jo inderligere denne Skole er bestemt til at gribe ind i Livet — retledende, befrugtende. Det gør den ægte Folkeskole, og derfor vil Lidelsen altid dér have sin faste Plads.

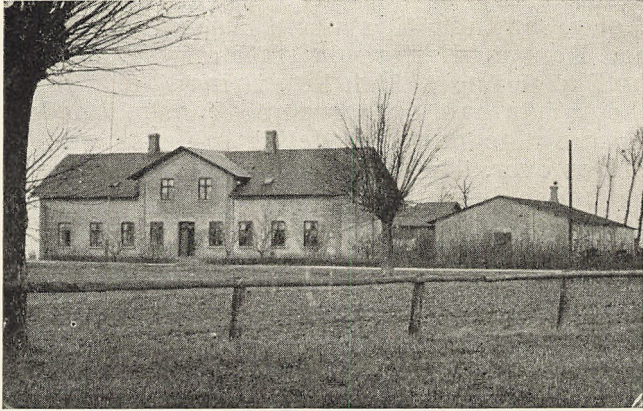
Det vil da gælde Folkehøjskolen, hvad enten vi tænker paa den som Helhed, eller vi tænker paa den enkelte Skole, vil gælde, hvad Carsten Hauch skrev i Digtsamlingen »Trøst i Modgang« 1861:

Vender sig Lykken fra dig,
bli'r du i Støvet traadt,
og bli'r af Fjender spottet,
af Venner selv forraadt,
du skal det lidet agte,
naar du dig selv ej sveg.«

Og huske, hvad der staar i det samme Digt:

»at den skal højest glædes,
som allermest har lidt.«

M. P. Schmidt.

Nr. Ørslev Højskole 1896

Den danske Folkehøjskole

1844—1944

En Livets Skole for den unge Slægt
i ydmyg Tro blev paa det jævne grundet,
hvor Folkeaanden under Varetægt
af Friheds Lov et Værksted finde kunde.
Her skulde Liv og Lykke gro i Løn
ved Væld af Urdas evigunge Kilde,
og Læskedrik fra Mimers Kundskabsbrønd
blev rakt enhver, som gerne drikke vilde.

Saa lød der over Land i Vest og Øst
et Kald til Danmarks friske Ungdomsskare
om frit at følge og til Aandens Røst
at lytte her for siden selv at svare.
Og Karle kom fra Markens tunge Plov,
fra Arbejdspladsens Stræb til Skolens Sæde,
og Piger fulgte Kaldets Ord og tog
Marias lave Høreplads med Glæde.

I Skolen Modersmaalets Harpe klang
som aldrig før, naar unge, stærke Stemmer
sig blanded' i den danske Folkesang,
mens Glæden fyldte alle Hjerters Gemmer.
Og Saga vidnede om Dag og Daad,
henfarne ædles Æt stod op af Døde
og kom den unge Slægt med Smil og Graad
lyslevende og kæmpende i Møde.

Da skete det, den unge saa sin Rod
i Folkets Grund, og Fællesskabets Lykke
gav Livet Maal og Sjælen frejdigt Mod
til Morgendagens Rige at opbygge.
Og Poesiens skønne Klokkeklang
gav Skolens Hverdagsliv en sælsom Tone,
der skænkede' selv den graa og øde Vang
en Skønhed som en Abilds Blomsterkrone.

Ja, Lys blev tændt i mangt et aabent Sind,
og Tanken klaret til et Manddomsvirke,
der paa det jævne steg mod Lysets Tind
i Fædres Land og Kristenhedens Kirke.
— Endnu er Maalet stort og Vejen god,
men lang, før hele Folket giver Møde,
saa fremad da paa ny med ydmygt Mod
i Haab om en livsalig Morgenrøde.

Anders Th. Geertsen.

Hvad Højskolen har betydet for mig

I Hundredaaret for Danmarks første Højskoles Indvielse udtaler tidligere Elever paa Nr. Ørslev Højskole sig om deres Møde med denne Skole.

Hvad Højskolen kom til at betyde for mig

Mine to Vintres Ophold paa Nørre Ørslev Højskole 1904—05 og 1905—06 blev en mægtig Oplevelse for mig, saa stærk og levende, saa jeg aldrig siden har glemt den.

Forstander Schmidts historiske Foredrag, fulde af Glød og Begejstring, greb vore unge Hjerter. Han vakte hos os en Kærlighed til Fædrelandet, Sproget, vor Historie og vore store Digtere, som vi aldrig glemmer. Naar hans Tale kom til at dreje sig om Sønderjylland, følte vi en særlig Hjertevarme og Inderlighed strømme os i Møde. Naar jeg i en Aarrække nu har staaet som aktiv Medarbejder i et Arbejde for den sønderjyske Sag, skyldtes det for en Del den Paavirkning og nationale Vækkelse, jeg som ganske ungt Menneske kom ind under paa Nørre Ørslev Højskole.

Jeg mindes den Opmærksomhed og Venlighed, hvormed Forstanderparret modtog den vandrende, gamle Minnesanger Morten Eskesen. Han sang med sin spinkle Stemme de gamle Folkeviser for os, alle de 120 Vers (!) og vi unge faldt halvt i Søvn derover; alligevel var det en Oplevelse at se og høre ham. Vi sang med paa Omkvædet til hans Folkeviser og købte af hans Smaaskrifter for vore fattige Lommeskilling; vi kunde simpelthen ikke lade være.

Jeg mindes vore to unge, dygtige Lærere: Olav Kjems og Kristian Søndergaard, Gymnastiklæreren og Regnelæreren (Arkitekten). De var som skabt til at have med unge at gøre.

Olav Kjems havde haft Aarskursus i Gymnastik og var vidt berejst, saa vidt jeg husker havde han været i Amerika og arbejdet bl. a. som Teglværksarbejder. Han lærte os, hvordan vi skulde faa rettet vore slidmærkede og krogede Fingre ud ved at sætte Haandfladerne mod hinanden ind mellem Kæene og brække bagover. Hver Dag skulde det gøres! Det hjalp ogsaa i Løbet af Vinteren baade paa de krogede Fingre og Rygge, skønt jeg aldrig opnaaede at blive en dygtig Gymnast; jeg var for lang og tynd;

Som Kjems kunde snakke og lege med os paa Stuen! Kammerater! Husker I den herlige Spas med Tragten i Bukserne og saa en Toøre paa Panden, som vi skulde faa til at falde ned i Tragten? Den lærte Kjems os. Men den morsomste Aften fik vi dog, da han skulde demonstrere Spasen for en ny Elev — som vi naturligvis havde prøvet Legen med og givet ham hans Kop Vand i Tragten — vi stod alle saa tro skyldige og saa Kjems demonstrere for den nye, hvorledes han skulde lægge Hovedet godt tilbage, trykke Toøren godt fast o. s. v. Da, Ak og Ve! Pludselig gav Hr. Kjems et Spjæt med Benene, han havde selv faaet vaade Bukser, og det kunde ikke skjules, for det var Gymnastikbukser, og han maatte straks op og skifte. Men Olav Kjems kunde tage den! Han lo selv med, og det viser bedst hans Forstaaelse af unge Sind.

Kristian Søndergaard var Hjertemenneske, som vandt os alle i Vinrens Løb. Altid hjælpsom, altid venlig og god at komme til. Vi var vist mange, som imellem listede os op paa hans Værelse og fik en Sludder paa Tomandshaand, det man imellem trænger til, naar man lever i Flok.

Jeg mindes ogsaa med Tak Pastor Petersen, Nr. Ørslev, hvem jeg skylder Tak for Privatundervisning, som han ydede med stor Glæde og uden en Øres Vederlag. Han var ikke nogen stor Sanger, jeg tror, han havde 4 Sange at skifte med; en af dem var »Udrundne er de gamle Dage«, men saa fik vi da dem lært. Derimod var han en meget kundskabsrig og god Mand, som støttede Skolen meget i de Aar, han sad i Nørre Ørslev og virkede som Lærer ved Skolen.

Lad mig lige til Slut bemærke, at vi savnede heller ikke en rigtig Højskolemor paa Nørre Ørslev Højskole.

Hanne Schmidt var en dygtig og god Husmoder, som sørgede for, at alt var i Orden baade i Køkken og Stuer. Vi fik vor kærkomne Belønning i Form af en ekstra Kop Kaffe med Boller, naar vi to og to hentede Petroleum til Skolen i Brugsforeningen. Jeg tænker endnu saa tit paa, hvor trist det var, da vor Højskolemor maatte gennemgaa et langt, strengt Sygeleje, før hun fik Hjemlov. Det er mig fortalt, at hun fra sit Sygeleje kunde fremsige den ene Salme efter den anden ordret. Det var helt utroligt, hvad hun havde gemt i sin Hukommelse — og Hjerte.

Det var ogsaa gribende, at hun sagde til sine Kære, der var om hende til det sidste: »Naar I nu skal mindes mig, saa tænk ikke paa mig, som jeg er nu, men som jeg var engang«.

Peder Olsen.

For 40 Aar siden,

3. November 1904, kom jeg paa Nørre Ørslev Højskole; jeg var 20 Aar gammel, men gjorde vistnok Indtryk af at være ældre. Jeg havde »tjent Bønder« i seks Aar og haft nogle personlige Bryderier ved Siden af; jeg var faamælt og sær og havde, saavidt jeg mindes, ikke en Ven mellem jævnaldrende. Aaret før havde jeg hørt Pastor Helweg, Idestrup, fortælle, at Ordet »Skole« egentlig betød »Fritid«, og det var det første, som Højskolen blev for mig; jeg havde jo ikke haft Ferie i seks Aar. Dernæst betød Højskolens Foredrag Befrielse for en Karl, der var født mellem gammeldags Bønder, og som var vant til at tie stille med de Tanker, han gjorde sig om aandelige Spørgsmaal. Som stor Dreng havde jeg hos Missionsfolk været udsat for direkte Omvendelsesforsøg; da klarede jeg mig udenom ved at tie stille; men nu skulde jeg nok svaret igen, hvis nogen var kommet med den Slags. Et Foredrag derimod, det kunde sige mig, at ogsaa andre havde noget i Retning af mine Tanker og Tvivl, og det kunde blive til en indre

Drøftelse, hvor jeg selv sandede med Talerens Ord eller gjorde Indvendinger imod dem — ikke saa sjældent det sidste.

Trods alt er det den Vinter 1904-05, der har bestemt mit senere Liv; jeg er blevet ved at leve i Højskolens Kred, lidt af til en Side maaske, men alligevel. Jeg kom meget i Nr. Ørsløv ogsaa efter Skoletiden, og der var mange, som jeg kom til at skyldte Tak, først og fremmest Ole Rasmussen og Ole Karstensen og deres Husfolk. De er nu døde; men M. P. Schmidt selv lever da endnu, og jeg vil benytte Lejligheden til at sige ham Tak. Det er ogsaa et Bevis for, hvor sær en Skrue jeg var, at jeg ikke er vis paa, at jeg nogensinde rigtig har faaet det gjort før. Og jeg skylder ham dog meget.

*Karl Rasmussen, Lærer,
Askov.*

Naar Spørgsmaalet

om, hvad Højskolen har betydet for mig, her stilles mig, trænger der sig et andet Spørgsmaal paa: Ud fra hvilket Standpunkt og med hvilke Forudsætninger mødte jeg Højskolen? Men en begrundet Besvarelse vilde maaske sprænge denne Rundspørges Rammer, og derfor skal ogsaa mit Svar blive ganske kort.

Jeg voksede op i et dansk Hjem i Sønderjylland under Fremmedherredømmet. Min Skoletid varede fra det fyldte sjettede til det fyldte fjortende Aar. I disse otte Aar lærte vi i Skolen kun tysk med Undtagelse af to ugentlige Religionstimer. Det danske maatte Hjemmet tage sig af. Far havde som Ung været paa Ryslinge Højskole og var en godt begavet Mand, og han havde et godt Tag paa at lære os Børn baade at læse og skrive vort danske Modersmaal. Mor var en stille, lidt tungsindig Kvinde. Men tidligt og silde indprentede hun os Kærligheden til alt, hvad der var dansk.

Da Skoletiden var forbi, og jeg et Aarstid havde været ude at tjene, fulgte som noget naturligt for os danske Børn et halvt Aars Ophold paa en dansk Efterskole. Det blev for mig en Vinter paa Skibelund Efterskole. Og dette første Møde med Danmark, som for os betød den Frihed, vi længtes mod — og med dansk Aandsliv, satte sig uudslettelige Spor.

Da jeg var sytten Aar, kom jeg i Handelslære i 4 Aar. Derefter var jeg Kommis i 4 Aar, og saa fulgte som en naturlig Afslutning paa Ungdomstiden mit Højskoleophold. At jeg valgte Nørre Ørsløv Højskole, havde først og fremmest sin Grund i, at det var »Pæ Smejs Mads Peters«, som var Forstander. Og dette Valg har jeg ikke eet eneste Øjeblik fortrudt.

Mit Højskoleophold blev en rig Vinter for mig. Og naar jeg nu skal sige, hvad det betød for mig, kniber det med Begrænsningen. Men jeg vil nævne tre Ting, som gennem de 35 Aar, som er gaaet siden den Gang, har haft Livsværdi for mig.

Først Mødet med M. P. Schmidt. Ham holdt jeg af og troede paa fra vort første Møde. Naar han saa paa mig med sit stærke, og dog saa milde Blik, da følte jeg dybt, at her var en Mand uden Svig. Og siden, som Tiden gik, og Livet sommetider tog lidt haardt, eller naar vanskelige og vidtrækkende Beslutninger skulde tages, da har jeg følt det, som mødte jeg M. P. Schmidts stærke Blik med baade Trøst og Raad.

For det andet: Jeg lærte at læse! Ikke saadan at forstaa, at jeg ikke før kunde læse. Tværtimod! Det har været mig en Fryd at læse, fra jeg var ganske lille, og jeg slugte alle de Bøger, jeg kom i Nærheden

af. Men Schmidt lærte mig den Vinter, at for at naa ind til Kærnen af den gode Litteratur, maa der gøres et virkeligt Arbejde.

Schmidt havde jo opdaget, at jeg var en Læsehest, og han sagde til mig: »Naar du mangler Bøger at læse i, kom saa ind paa mit Kontor, saa skal jeg finde nogle til dig«. Det lod jeg mig ikke byde to Gange, og det Samarbejde bar Frugt for hele Livet. Jeg begyndte med »Adam Homo«, og jeg arbejdede med denne dejlige, dybe Bog saa længe, at den stod levende i min Bevidsthed, og jeg har elsket den siden. Og efter »Adam Homo« fulgte en Række andre af de bedste danske Bøger. Denne Maade at læse paa har op gennem Livet givet mig mange, mange lykkelige og rige Timer.

Og for det tredje og sidste vil jeg nævne Kammeratskabet, og for at illustrere det fortælle et lille Træk: Der var paa Skolen blandt mange andre en ung Bondeson, lidt tung — men en prægtig ung Mand, og en god Kammerat. Ham havde jeg en Aften i vor ugentlige Avis gjort mig lystig over i nogle Vers i en ikke altfor velopdragen Form. — Bagefter var Samvittighedsnaget der, og jeg undgik ham uvilkaarligt. Men alligevel var der ikke saa meget Mandfolk i mig, at jeg gik hen og gav ham Haanden og fik Sagen jævnet.

Lidt hen paa Vinteren blev vi fotograferet, og vi forærede de mest intime Venner vore Billeder, og en Aften kom Karl og sagde til mig: »Jeg vil gerne give dig mit Billede, hvis du bryder dig om det — og jeg har aldrig været vred paa dig.« Da gav vi hinanden Haanden, og Karl har ikke været glemst siden. Saadan en lille Lektion i godt Kammeratskab har mange godt af for hele Livet.

Og hermed bringer saa jeg min Tak for, hvad Højskolen gav mig som Hjælp til at leve Livet.

Ørting i September 1944.

Svend Trøst Jørgensen.

Jeg fandt det værdifulde —

Man har bedt mig om et Bidrag til Elevforeningens Aarskrift i Anledning af Højskolens 100 Aars Bestaaen. Tænk — at det er 100 Aar siden, en Mand fik den geniale Tanke at samle Landets Ungdom — det var vel især Landboungdommen — paa en Skole for at delagtiggøre dem i de aandelige Værdier, han sad inde med, og som han med Glæde øste ud af, og som alle vi, der har været paa Højskole, maa være ham evig taknemmelig for.

For mig personlig har Højskolen haft stor Betydning. I 18—19 Aars Alderen er man modtagelig for de forskellige Indtryk, man møder paa sin Vej, og det gælder i høj Grad om at skelne mellem det værdifulde og det værdiløse. Jeg fandt det værdifulde for mig inden for Højskolens Vægge.

Efter det første Sommerophold begyndte jeg at spare sammen til næste Gang. Det skete jo, at jeg maatte give Afkald paa en ny Kjole eller en ny Hat; men næste Gang var fuldtud de Savn værd, og Sommeren blev et herligt Supplement til 1903.

Det var dejligt at mødes i Tale, Sang og Kammeratskab med jævnsaldrende og sidde paa Skolebænk og lytte til de gode Ord, der blev talt. Jeg fik Øjnene op for, hvad der var værd at stræbe efter, og jeg opdagede, at ogsaa jeg — den lille Ener — tæller med i det store Maskineri, der hedder Samfundet, og som vi hver især maa være med til at opretholde.

Mary Petersen

Lær Kunsten at høre

Da jeg i Sommeren 1936 blev Elev paa Nr. Ørslev Højskole, var jeg kun 15 Aar, og det kan maaske nok siges, at man i saa ung en Alder i nogen Grad mangler Forudsætning for at faa det fulde Udbytte af et Højskoleophold. Og dog synes jeg, at de 3 Maaneder paa Nr. Ørslev Højskole har betydet meget for mig.

En lille Højskole har den Fordel fremfor en stor, at der bliver et mere personligt Forhold imellem Lærere og Elever. Og Sommerholdet 1936 var et meget lille Hold, vi var kun 9 Elever.

Kammeratskabet er en meget vigtig Ting, naar man paa saa nært Hold altid er sammen, og trods Aldersforskel og højst forskellige Meninger om mangt og meget, blev vi alligevel i Sommerens Løb en lille sluttet Flok.

Ja, tre korte Sommermaaneder forsvandt som Dug for Solen. Alle, der har været paa Højskole, ved, hvor meget der er, man skal naa paa den korte Tid. Travle Arbejdsdage skifter med fornøjelige Aftener og muntre Udflugter.

Netop det, at hver Time paa Dagen er saa forskellig, gør, at det aldrig bliver kedeligt. Jeg husker endnu, at selv om Verdenshistorie kunde være interessant, saa var det alligevel dejligt, at næste Time var Gymnastik. Efter det var vi igen oplagte til at sidde paa Skolebænken. Foredrag, Oplæsning, Dansk, Tegning, Regning, Geografi og fornøjelige Haandarbejdstimer i Haven afløste hinanden, nok til at udfylde en Dag.

Hvad der har uendelig stor Betydning paa Højskolen er Sungen. Det er ikke saadan, at man blot har en Sangtime et Par Gange om Ugen og saa nøjes med det. Nej, der er næsten Sang fra Morgen til Aften. Dagen begynder med Morgensang, og hver Time indledes og sluttes med en Sang. Højskolesangbogens store Rigdom af Salmer og Sange stifter man netop rigtig Bekendskab med paa Højskolen. Som Dagen begynder med Sang, slutter den ogsaa altid med Aftensang.

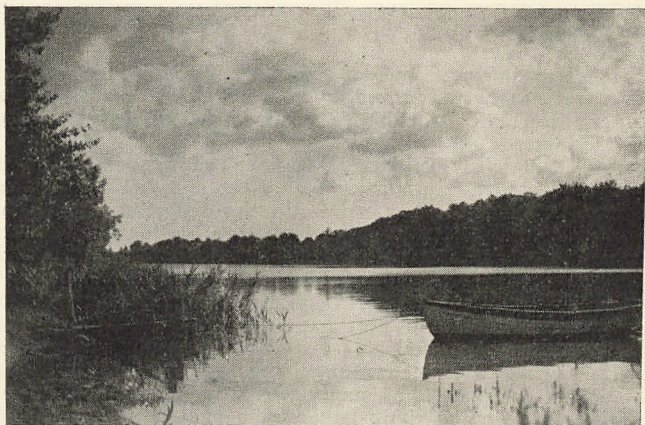
Hurtigt — alt for hurtigt — naaede vi til den sidste Dag. Hvor var det vemodigt at sige Farvel til Lærere og Kammerater og vide at nu var det slut.

Men hvis et Højskoleophold har været noget af det for en, som det er Tanken med det hele, saa er det jo først derude i Livet, det skal staa sin Prøve. Tit og mange Gange kan det gaa saadan, naar man staar over for en eller anden Vanskelighed, saa dukker der noget op, man har hørt i et Foredrag, der kan være til Hjælp og Trøst.

Ja, har man faaet lært den vanskelige Kunst at høre, saa tager man meget rigt og godt med sig fra Højskolen.

Birgit Bonde.

Virket Sø

Ungdommens Ansvar

og Ansvaret for Ungdommen

Vor travlt optagne Tid er bl. a. blevet brugt til Angreb paa os, paa Ungdommen. Og det er sandt, at Ungdommen er angribelig. — Det er Ungdom til alle Tider, men det er vor Tids Ungdom i Særdeleshed, hvad man klart kan se af Politiets Statistik, og hvad man ogsaa kan se i vor daglige Færd og Dagens Avis. Alligevel har disse Angreb ofte været helt ved Siden af. Det er altid let at se Skæven i andres Øjne og altid svært at blive Bjælken i sit eget var. Man har glemt at undersøge, hvor Skylden faktisk ligger. Man har talt om Ungdommens Ansvar, men glemt at tale om Ansvaret for Ungdommen.

Den Krig, der nu raser over Landene, har Ungdommen ingen Skyld i, og den er dog vor Tids største Forbrydelse, imod hvilken Rapserier, ja selv Løstagtighed er som en Draabe imod Verdenshavene. Og denne Krig er jo Skyld i det øvrige. Den gør gammelt Jern, Klude og Ben til Værdier, der frister Børn og ubefæstede Sjæle over Evne. Den skaber »sort Børs«, hvor enhver Gadedreng med Fordel kan optræde som Børsherre. Den giver Rationeringsvanskeligheder, og disse bevirker, at Forsøg paa at omgaa dem spirer frem som Svampe paa Affaldsdynger.

Er det rigtigt, at Ungdommen i Dag er mere slap i sin moralske Holdning, mere talrigt repræsenteret i Politiets Kriminalstatistik, — saa er der dog i denne Forbindelse tre Forhold, som man ikke maa glemme: Først at de ældres Repræsentation i samme Statistik ogsaa er vokset. Dernæst at det etiske Forbillede, som de ældre skal være for Ungdommen, er

blegnet meget stærkt. Og for det tredje, at Ungdommen i vor Tid i saa Henseende ligner alle Tidens Krigs ungdom. Fra sidste Verdenskrig har vi hørt og læst om fattige Studenter, der spillede paa Børsen, blev rige og levede et Liv, der var angribeligt, set endogsaa fra et moderat Synspunkt. Var der ikke ogsaa Rapserier og Smughandel dengang?

Det er ikke rigtigt at angribe vor Tids Ungdom uden at kaste et Blik bagved Kulisserne og søge at finde ud af, hvorfor Ungdommen opfører sig saadan. Dermed være ikke sagt, at man skal forsvare vor Tids Ungdom, men derimod forklare den. Altid har man henvist Ungdommen til at tage ved Lære af de ældre og mere erfarne, af de store og betydningsfulde i Samfundet. Men hvordan er de saakaldte »Store«s Eksempel. Verdens Stormænd i Dag giver saa sandelig ikke smukke Idealer for Ungdommen, men er baade kyniske og forløjede, men det hænger maaske sammen med dette, at der for Regenter hersker andre Love end for almindelige Smaafolk. Frederik den Store har jo givet Udtryk for denne Anskuelse, idet han skal have sagt, at man maa ikke have nogen øm Samvittighed, dersom man vil regere Verden.

Utallige er de Mennesker inden for alle Samfundslag, der i de sidste Aar med Mund og Pen har angrebet den nulevende Ungdom, men hvad nytter det hele? Lidt, — for Ungdommen har nu engang saa uhyre lidt Respekt for den ældres Erfaring. Derimod vil den ældres Eksempel virke med langt større Overbevisning og Kraft. Ved denne Lejlighed kan man blot tænke paa Storm-Petersens kloge Ord: »Jo længere man prædiker for Ungdommen, des ældre bli'r den, — og saa er det for sent.« — Det, det gælder om for Ungdommen, er at blive ledet ind i gode og sunde Baner, og det kan lykkes, dersom den faar gode Interesser. Disse gode Interesser kan gives af flere forskellige Faktorer. Vel først og fremmest af Hjemmet, senere af Skolen og sidst, men ikke mindst de forskellige Foreninger eller Sammenslutninger, som den unge er Medlem af. I mange Tilfælde røgter disse Foreninger deres Hverv meget daarligt, idet de udarter sig til rene Drikkeklubber eller Dansebuler. Men heldigvis er der ud over Landet mange af Ungdomslederne, der har forstaaet at gribe Sagen an paa rette Maade. Gymnastikaftener, Foredrags- og Films-

aftener med oplysende Emner, Sportsanlæg m. m. søger at lede Ungdommen i den rigtige Retning. Ungdomsarbejdet skal være oplysende, opdragende og — nødvendigvis — ogsaa underholdende. Der skal være Plads til Morskab, til Dans, men Hovedformaalet maa fastholdes. Og dette faas ikke gratis. Hvor man ikke forstaar, at der skal nogen økonomisk Hjælp og Støtte til, for at Ungdomslivet skal kunne gaa ad lige og gode Baner, der skulde man vare sig for at løfte Pegefingern og komme med forarget Tale mod Ungdommen.

Den danske Ungdoms Førstemand i Dag er Professor Hal Koch. Han har engang udtalt: »... een Ting er sikkert: Samfundet har ikke Raad til at lade Spørgsmaalet (om Ungdomsarbejdet) ligge, og det løses ikke ved at kritisere Ungdommen og de Foreninger, som eksisterer.«

En forkert Retning er der ogsaa slaaet ind paa nogle Steder. Det maa ikke blive saadan, at Ungdommen snævrer sig inde i Baase — socialt, politisk eller religiøst. Vi er jo dog unge alle, vi er jo dog alle danske. Ungdomslederne maa forstaa, at der i Ungdomsorganisationerne skal være Plads for alle unge, rige og fattige, af alle Anskuelser og af alle Meninger. Skal vi løfte i Flok, maa vi kende hinanden. Og saa er skønne Ord fra flagombruste Talerstole ikke nok. Der maa virkeligt Arbejde til. Ungdomslederne er forpligtede med deres eget Livs Eksempel. Ikke at de ikke maa fejle. Det gør vi alle, og vi kender ikke os selv dybt nok til at undgaa det. Men man maa stræbe efter at leve et efterfølgelsesværdigt Liv, hvis man vil være Ungdomsleder. Undertiden forveksler man gode Organisationsledere med gode Ungdomsledere. Man maa som Leder af Ungdomsorganisationer vogte sig for, at det gaar saadan, at man mere leder Organisationen end Ungdommen, tænker mere paa Foreningens Trivsel end paa Medlemmernes, mere paa Foreningens Kasse end paa Medlemmernes Interesser. De unges Interesser maa blive Hovedsagen. De skal have gode Interesser, hvis de skal lære at tænke selvstændigt, hvis de skal blive selvstændige Mennesker. Og det skal de blive for deres egen Skyld, det er nødvendigt for deres egen Fremtid og Lykke, det er nødvendigt for vort Lands Fremtid og Lykke.

Her l u f B e c h.

Tankespring -!

Jeg sidder ved Skovgærdet i Læ for Efteraarsvinden og nyder Solens sidste varmende Straaler. Over mit Hoved hænger en Hasselgren ned, og til højre for mig slynger sig en Brombærranke — og saa sandelig — om ikke der sidder nogle Bær endnu — store, sorte, glinsende og sødmefyldte; — lad dem da vederfares al Kødets Gang.

Mine Tanker flyver af Sted som Skyerne paa Efteraarshimmelen, snart tilbage til Sommeren med de solfyldte Dage, fulde af Latter og Smil, snart til de Dage, som bragte Ængstelse og Uro, — en Brøkdæl af et Sekund hviler de i Nuet ved det, som mine Øjne ser: Skoven har skiftet Kjole og staar nu i al sin Farvepragt, Efteraarsdragten, der med hele sin Farvesymfoni kalder paa Glæden i Menneskets Sind, men ogsaa paa Vemoden; thi »snart sukker Vinterstormens Røst, alt visner og forgaar —.« Sagte vil Bladene falde til Jord paa de sidste Regnvejrsdage; men naar Stormen suser, vil de hvirvles omkring og piskes op til en sidste Dødedans. Her bliver ikke gjort Forskel — Egeblade, Bøge- og Elleblade — alle maa de danse med, indtil Stormen er træt og lægger sig. Da kan ogsaa de faa Lov at lægge sig til Hvile og opfylde deres sidste Mission: at varme og skærme det Frø, der spirer i Mulde.

Nej, de Tanker er ikke saadan at holde Styr paa. Ligesom man tror, man tænker paa een Ting, saa tænker man paa noget ganske andet; snart flyver de ud i Fremtiden for dog hurtig at vende tilbage til Fortid og Nutid, for hvem kan vel tænke i Fremtid?

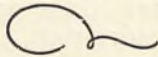
Een Ting vender mine Tanker — og vel for øvrigt ogsaa andres Tanker — stadig tilbage til: Krigen, og

hvad der er fulgt med af godt og ondt, hvad vi har maattet forsage, o. s. v.

Ja, hvad har vi ikke maattet undvære i denne lange Tid, alle de rare Sager, som begynder med K, og som vi troede, var umuligt for os at undvære —. Nu maa vi smile, for hvor er alle disse Ting underordnede, set fra et modsat Synspunkt.

Vi er saa vant til at se paa Døden med Livets Øjne, — nu maa vi se paa Livet med Dødens Blik. Vi lærer at se, hvad der har Værdi for os, og det værdiløse rinder bort som Sand mellem Fingrene, fordi det hele kan være forbi i Morgen. Ja, saadan har det vel altid været, men har vi før ret fattet den Tanke? Nu ved vi det, og alligevel faar vi Styrke til at leve Livet i Ligevægt.

»Den store Humor er den, at magte, hvad der var umuligt, imens du baade ler og græder mod Dagens onde Smil,« og i uforbederlig Lykketro venter paa, at et Foraar skal komme. G. H.

Det svundne Aar

Mindebogen er en god Bog at blade i. Med den i Haand genoplever vi vor Barndoms sorgløse Dage og Ungdomstidens skønne Drømme og Længsler. Glimt for Glimt dukker rige Oplevelser frem, varmer Sindet og er med til at styrke Kræfterne til Morgendagens Gerning.

Med Mindebogen i Haand sidder vi nu og ser tilbage over det svundne Aar og finder frem alle de gode Oplevelser, der gav Lys over Vejen i en mørk og ond Tid. Og saa er der meget at takke for. Vi ser Skolestuen fuld af ivrigt arbejdende unge Mænd, der har travlt med Skrivning og Tegning, vi ser en Lørdag Aften, hvor Tale og Sang afløser hinanden blan-

Pyramider

det med Leg og muntre Bemærkninger. Ind imellem dukker Mødedagene frem med gode Ord og mange Mennesker. Og saa kommer vore faa, men dejlige Cykleture med Sommerpigerne.

Der er især et smukt Minde fra Mønsturen, som vil staa klart i min Mindebog meget længe. Fra Vandrehjemmet ved Klinten travede alle de mindst træt- te ud paa en Aftentur til Sømarksdyssen. Vi beundrede det store Oldtidsminde, kravlede op paa Ste- nene og lod Blikket favne det hele Østmøn med Bak- ker og Dale og Østersøens vuggende Bølger baade i Syd og Nord. Bagefter satte vi os paa den grønne Kæmpehøj og saa en Solnedgang saa vidunderlig skøn, som vi kun oplever faa paa en hel Sommer. Vesthimmelen farvedes rød, og den glødende Sol gav Landskabet et matrødtligt Skær. Nede over Borreda- len laa allerede Nattens Taager, mens Landet paa den anden Side lyste med hvide Huse og Gaarde. Vi sad en Stund og saa Solen forsvinde bag Synsran- den. Samtalen forstummede, men i Stilheden sagde jeg lidt om Oplevelser og Minder. Mon ikke vi alle følte det som et af disse Øjeblikke, hvor Edens Have aabner sine Porte for os.

Ogsaa det sidste Aar har været et godt Arbejdsaar for Skolen. Vi havde til Vinterskolen faaet en ung

Een-to-tre

Lærer, Harald Christensen, der i to Aar havde virket ved Ry Højskole, og dermed begyndte et Samarbejde; som forløb paa bedste Maade den ganske Vinter. Da det blev Foraar, drog han af sammen med Eleverne og har i Sommer været paa Højskolelærerkursus i Askov. Han fortsætter i Vinter sin Lærervirksomhed i Ry, og vi har faaet en ung Sønderjyde i hans Sted. Sommerskolens Lærerkræfter har været de samme som i flere Aar.

Det var den 7. November 1943, vi indviede Skolens nye Tilbygning, saa vi har nydt godt af den i et Aar, og den har med en enkelt Undtagelse svaret helt til vore store Forventninger. Vi kunde ikke tænke os Udvidelsen bygget bedre eller smukkere, end sket er. Ogsaa Haven har vi nu faaet fornyet for et længere Tidsrum, idet vi har fældet en hel Del gammel og plantet meget nyt i Stedet, bl. a. Prydbuske og 26 Frugttræer.

Om selve Skolearbejdet maa siges, at det trods den lange Krigs mange Ulemper har kunnet gennemføres med tilfredsstillende Resultat. Vi har jo maattet undvære en Del af det Materiale, vi gerne vilde have brugt, og andet har været ringere end ønskeligt, men dog maa det siges, at saavel Sløjd som Syning og de skriftlige Arbejder har kunnet fremvise meget smuk-

Festmiddag

Smil saa!

ke Resultater. Det har været nogle særdeles fyldige og nydelige Udstillinger, vi fik arrangeret, naar vi i Marts og August samlede det forarbejdede sammen fra Vinter- og Sommerskolen.

De fleste af vore Møder har været godt besøgt. Det har især været Tilfældet med de fire faste Møder: Landbrugs-, Sommer-, Elev- og Efteraarsmødet, hvor Salen hver Gang har været fuld af Mennesker. Men ogsaa vore Aabnings- og Afslutningsmøder har været godt besøgt. Jeg vil gerne her munde om det Ungdomsstævne, som Maribo Amts Hovedkreds nu har holdt i to Aar i Maj Maaned, en Videreførelse af det tidligere Ungdomsstævne i Marts. Ved dette Møde har vi ikke været tilfreds med Tilslutningen, skønt Mødet hvert Aar har haft et godt Program. Husk det næste Aar, kom og hjælp os at bære dette Møde frem, saa det kan faa Styrke og Betydning, som tidligere Ungdomsstævner har haft det.

Ved de forskellige Møder har nedennævnte Talere udefra foruden Skolens egne Folk ført Ordet:

Julemødet:

Pastor J. Rørdam, Torkildstrup.

Landbrugsmødet:

Folketingsmand Knud Kristensen, Landbrugs-
lærer Olesen, Tune Landbrugsskole.

Et Menighedsmøde:

Provst Hagedorn, Idestrup.

Ungdomsstævnet:

Folketingsmand Arnth Jensen, Gerlev, Højskolelærer H. P. Hansen, Antvorskov.

Sommermødet:

Folketingsmand Vagn Bro, Køge, Forstander S. Brøndsted, Lollands Højskole, kgl. Operasanger Erik West, København.

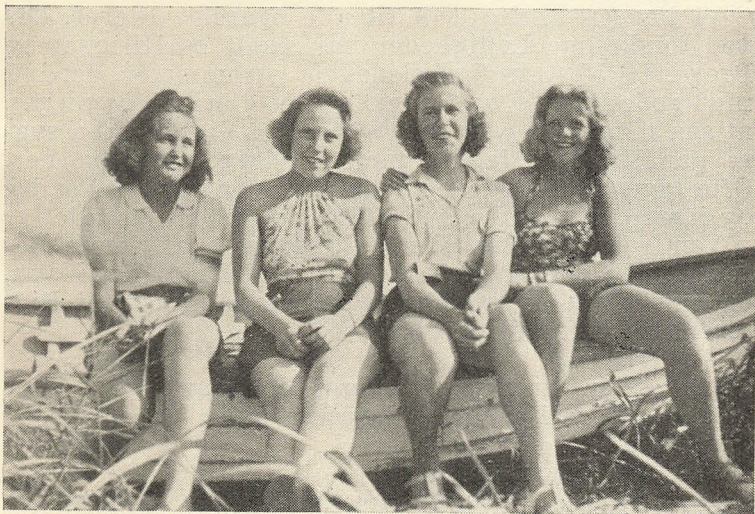
Elevmødet:

Landbrugslærer Rasmussen, Næsgaard.

Efteraarsmødet:

Pastor H. Bredsdorff, Magleby, Forstanderinde Jøgene Abildgaard, Snøghøj, Folketingsmand Kr. Nygaard, Høng, Højskolelærer Erik Halvorsen, København.

Under Vinterskolen havde vi en fornøjelig Elev- og Vennefest. Elever opførte »Et Terningkast« muntert og levende. Vi drak »Kaffe« og dansede. Fra Sommerskolen maa vi nævne Elevmødet. Mange »gamle« Elevkammerater fra de forskellige Aargange mødtes og genopfriskede fælles Minder. Gode Ord blev talt. og ogsaa her fornøjede vi os ved Komadiespil (Skærmydsler) og Dans.

Ved Stranden

Paa stenet Grund

Endelig maa det nævnes, at vi trods daarligt Cyklegummii ogsaa i det svundne Aar har gennemført gode Cykleture til Nykøbing, Næsgaard, Stubbekøbing, Tromnæs og Møns Klint. Og saa har vi med baade Vinter- og Sommerhold besøgt nogle gæstfrie Elevhjem, hvor vi blev opvartet paa det bedste. Tak for det! Tak for Understøttelser til Skolen og til Elever og for al anden Hjælp og Venlighed, der er ydet os.

Vi har en særlig Tak til alle »gamle« Elever, der ved forskellige Lejligheder har sendt os Hilsener og Breve. Til 50 Aars Fødselsdagen »strømmede« det ind med gode Ønsker og Gaver, og det glædede os meget, at saa mange Elever tænkte paa os. Vi kan ikke svare paa samme Maade, men modtag vor Tak her. Ofte tager vi Billederne frem for at se paa de kendte og kære Ansigter, og vore Tanker følger jer alle.

Vær saa hjertelig hilset alle Læsere af denne Beretning. Vi ønsker for os alle en god Jul i Jesu Navn, og at vi i det nye Aar maa opleve Sandheden i Digterens forjættende Visdomsord:

Men immer det dages dog paa ny,
hvor Hjerterne Morgen vente!

Eders hengivne
Rigmor og Anders Th. Geertsen.

Alf, Uffe og Leif sender Hilsen til alle, de kender.

Forstander Geertsen
Lærerne Hansen og Christensen

Barn-domstid og Ungdomskraft

»Lad den kun bruse, lad den kun syde,
i sin Kraft den gyldne Kilde,
men i faste Baand, at ikke
al dens Rigdom gaar til Spilde«.

Naar man anlægger en Frugthave, vil man i første Række sørge for, at Jordbunden bliver saa god som mulig. Den ringe Jord tilfører man Gødning, og den stive Jord prøver man at findele, saa de spæde Planterødder kan binde sig fast og suge den Næring af Jorden, der er medbestemmende til, hvordan Træets Vækst skal blive. Men dermed er det ikke gjort. Hvert Aar skal der stadig tilføres ny Næring; Træet skal beskæres, for at det kan faa den rette Form, der senere giver det Mulighed for at bære Frugt i fuldt Maal. Eventuelle Frugtansættninger i de første Aar bliver forhindret, for at det kan samle al sin Kraft om Opbygningen indtil den Dag, da det er modent til at bære Frugt. Er Træet passet med Omhu og Forstaaelse, vil det nok vise det Resultat, at man har faaet et smukt Træ, der bærer gode Frugter.

Jeg synes, at dette Eksempel passer saa godt paa Menneskelivets Barndom og Ungdom. Vi véd vist alle sammen, hvor meget det betyder for Barnet — lige fra den spæde Alder, — hvilke Forhold det vokser op under. Lige fra dets første Dage præges det af sine Omgivelser og de Mennesker — forhaabentlig Far og Mor selv, — der passer det. Det er jo det, vi kalder Milieuets Paavirkning af Barnet, og det spiller en saa afgørende Rolle i hele Barnets Opvækst. Igennem Hjemmets Tone og Væremaade dannes Barnets Karakter og moralske Indstilling. Der findes Hjem, hvor Tonen og Indstillingen er saadan,

at man faktisk ikke kender Forskel paa ondt og godt. Børnene vil naturligt blive præget deraf og antage, at som Forældrene er, saadan er det rigtigt. I Barnets første Vækstaar er Forældrenes Færden og Gøren en Borgen for det rigtige. Senere kan det muligvis se, at der er noget forkert, men den første Paa-virkning vil altid ligge som en Hæmning for senere Indtryk. Et saadant Barn er at ligne ved et Frugttræ, der bliver plantet paa uegnet Jord, og hvis Vækst faar Lov at foregaa, som det vil. Men i de fleste Hjem har man dog Sans for Livets sande Værdier, som man vil søge overført paa Barnet. Man vil sørge for, at Barnets Omgivelser er saa sunde som vel mulig; man vil i det daglige gøre sit til, at Barnet faar Forstaaelse af, hvordan et sandt kristent Menneske lever sit Liv. Vi vil gerne gøre, hvad vi kan, for at danne vore Børn saadan, at de den Dag, de skal staa paa egne Ben, er karakterfaste Mennesker med en klar Forstaaelse af, hvilke moralske og kristne Forpligtelser de har over for sig selv og deres Næste. Er dette nogenlunde lykkedes for et Par Forældre, da kan de med nogen Rolighed se hen til den Dag, da Kraften i den unge trænger paa og kræver en Plads i Livet. Da har den unge et sundt Grundlag at bygge paa og et Forraad at gribe til, naar de mangfoldige Fristelser dukker frem paa Ungdomstidens Vej.

Vi har vel alle staaet ved et mindre eller større Vandløb og set, hvordan Vandstrømmen er gledet fremad mod dets Maal, Havet. Vi har vel ogsaa prøvet at stikke en Kæp eller lignende ned i Strømmen og er blevet forbavset over den Kraft, der kan være deri. Denne Kraft har Menneskene været opmærksomme paa langt tilbage i Tiden. Man har lagt Baand paa Vandets Kraft ved at binde Kraften og lade den udføre et samfundsnyttigt Arbejde. Vandet har intet tabt, tværtimod, det er blevet en nyttigt Samfundstjener. Dog er det ikke altid, at de store Vandløb er lige rolige og følger deres Leje lige sikkert og solidt. Ved Vaartider, naar de store Vandmasser kommer til, fyldes Lejet, og Vandmassernes Kraft kan da bryde ud fra sit oprindelige Løb, oversvømme og ødelægge Samfundets Værdier og endda bane sig et nyt Leje paa Steder, hvor det til Stadighed ødelægger. Saa længe Vandets Kraft holdes bundet og følger sit faste Leje, bringer den Velsignelse til Menneske-

heden, men naar den bryder disse Baand og gaar sine egne Veje, bringer den Sorg og Ulykke i sit Spor.

Ungdomstiden er en saadan Vaartid, hvor Kræfterne svulmer op og vil bryde sig Vej til en eller anden Side. Den unge føler dette stærke Pres i sig, der kræver, at der skal ske noget. Kraften vil have Udløsning. Og da er det af største Betydning, om disse indre Kræfter lægges i Baand og kommer til støt og roligt at følge sit Leje. Har Barndomstiden været en Stræben efter at give den unge Sans for Livsværdierne, vil det være en stor Hjælp. Det er af livsvarig Betydning, hvorledes Ungdomstiden og Ungdomskrafterne udvikles og bruges. Denne Tid vil ligesom Barndomstiden være med til at præge Menneskets Modenhedsarbejde.

Der er tre Muligheder for at bruge Ungdomskraften.

Hvis man har en god Grund at bygge paa, men ikke noget Maal at stile efter, vil det let gaa saadan, at Kræfterne bliver brugt planløst. Man ser unge, der en Overgang sætter al deres Energi ind paa et bestemt Maal, men snart er man trætte af det; det varer for længe med Resultatet. Saa slaar man ind paa noget nyt. Dette gaar ligedan. Og en skønne Dag opdager man, at Kræfterne er brugte, uden at man er naaet længere frem mod et Livsmaal. Haabløsheden vil let tage Overhaand, og disse Mennesker er daarligt stillede i Kampen for et aandeligt og materielt Liv.

Der kan ogsaa ske det, at man, efter at være kommet godt frem ad den rigtige Vej, lader sig friste ud ad et af de mange Sidespor, der lokker med deres gyldne Reklamer eller ved mindre heldige Kammeraters lokkende Beskrivelser. Et saadant Skridt ud i det daarlige behøver ikke at faa nogen afgørende daarlig Betydning, naar man blot hurtigst mulig sørger for at oprette Faldet ved at komme ind paa det rette Spor igen og blive der; men alt for mange unge lader sig Gang paa Gang lokke ud paa Afveje, og til sidst er Samvittighedens Stemme overdøvet, saa man ikke reagerer overfor dens Advarsel. Man bruger Kraften, men til det forkerte. Disse unge er som Floden, der baner sig et nyt Leje, og i hvis Spor Sorg og Ulykker følger. Det er jo ikke alene sig selv, de gør Fortræd, men ogsaa de Mennesker, de kommer i Berøring med, og da ikke mindst deres Paarø-

rende. Man ser tydelig Eksempler paa disse unge i vore Dage. Det er dem, der trodser de givne — men nu opløste — Samfundslove; det er dem, der deltager i Optøjer og lignende og demonstrerer mod det Samfund, de lever i. Og det er dem, der hengiver sig til Umoralitet, hvorved de ikke alene paadrager sig selv Sygdomme til deres egen Ulykke og Ødelæggelse, men ogsaa, — hvad der er det værste, — paafører den kommende Slægt den samme Forbandelse. Disse unge vil have meget svært ved at finde ind til et gavnligt Samfundsarbejde, fordi deres sociale Indstilling er blevet forkvaklet og deres eget Liv ødelagt.

Men den sidste Gruppe er alligevel den største. Den omfatter de unge, der sætter sig et Maal, lægger de rige og stærke Kræfter i Baand og lader dem gaa i Arbejde for at naa Maalet.

Hvad er da Maalet, og hvordan skal Kræfterne bruges?

Maalet maa selvsagt blive forskelligt for hver især, det, det gælder om, er, at den unge, der har set Maalet forude, sætter Kræfter ind paa at naa det ad Veje, som kan blive til Gavn og Glæde for den unge selv og ikke mindre for de Mennesker, som den unge kommer i Berøring med.

Lad os til et Eksempel tage en ung Mand, der har sat sig det Maal at blive en dygtig Landmand. Han kommer ud at tjene, og han er klar over, at skal han naa Maalet, saa er det ikke nok at udføre det Arbejde, han er sat til, men det skal udføres med en Interesse og Omhu, som om det var hans eget. Han er ogsaa klar over, at bliver han bedt om en Haandsrækning udenfor Arbejdstiden, saa skal han udføre den med samme Villighed som i Arbejdstiden. Det er den Slags Ting, der giver et godt Medarbejderskab og en Plads af længere Varighed og tillige opøver Ansvarsfølelse hos den unge for det Arbejde han er Medarbejder ved i Modsætning til den unge, der kun tænker paa høj Løn, Fritid og Morskab. Naar den unge Mand saa i sin Fritid søger de Steder, der byder ham værdifulde Ting i arbejdsmæssig og aandelig Henseende, vil han, den Dag han vil prøve at faa sit eget Hjem, let kunne faa den nødvendige Hjælp hos de Mennesker han har arbejdet hos eller været i Berøring med, netop fordi han i hele sin Færden har vist, at han satte hele sin Ungdomskraft ind paa at naa sit Maal: en dygtig Landmand. Som i dette Eks-

empel saaledes ogsaa i alle andre Forhold. Af hvad Art end Maalet er, gælder det at samle hele ens Interesse og Kraft om at naa Maalet, ikke saadan at forstaa, at man slet ikke maa søge Mørskab af nogen Art, tværtimod, det hører ifølge Naturens Lov Ungdommen til at more sig og være glade, men det maa ikke blive det egentlige, men en Ting, der kommer i anden Række efter Indsatsen mod Maalet.

I en Tid som den, vi nu lever i, kan man tit grue for, hvordan ens Land vil komme igennem til sunde Forhold. Men kender man noget til de unge, der arbejder frem imod det at fylde deres Plads paa bedste Maade, da kan man ryste de tunge Tanker af sig og sige: »Har vi blot mange af den Slags unge, da vil der igen komme lysere Tider for Danmark.« Tilsyneladende kan det se ud til, at de er i Mindretal, men Grunden er vel noget den, at de ikke raaber saa højt. Der er nok, der raaber højt og mener, de med Spektakler gør Underværker. De unge, der gør det, vil ikke komme til at sætte varige Spor, naar det gælder en sund Fremtid. Derimod vil de unge, der i det stille med Trofasthed arbejder frem imod at fylde deres Plads i Livet, blive blandt dem, der atter kan give Danmarks Navn en god Klang.

T h. H a n s e n.

En glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes alle gamle Elever.

H e l e n e o g T h. H a n s e n.

Et Dødsfald

En af vore Elever fra Vinteren 1938—39, Niels Olaf Nielsen, Haarbølle, er først i Oktober i Aar afgaaet ved Døden. Det er, saa vidt vi ved, det første Dødsfald blandt vore Elever paa Ungdomsskolen, og vi forstaar ikke, at Døden allerede har krævet et Offer blandt denne friske og stærke Ungdomsskare.

Olaf var her paa Skolen en meget lærevillig og god Elev, som det var en stor Glæde at have imellem os. Han gjorde sig ikke meget gældende med Mund og Kræfter, men gik stiltfærdig blandt den muntre Flok. Alligevel lærte alle ham at kende som en af de dygtigste og en i alle Maader retsindig og hjælpsom Elev og Kammerat. Hos ham anede vi Sandheden i Ordsproget, der siger, at det stille Vand har den dybe Grund.

Olafs Forældre havde for et Par Aar siden solgt Trælasthandelen i Haarbølle og købt en Gaard paa Østmøn. Det var især gjort for at give Olaf et Arbejde, som han havde Lyst til og gik op i med Interesse. Nu er han borte, men vi takker for Mødet med ham og vil bevare det smukke Minde, han har efterladt sig.

A. Th. G.

Elevefortegnelse:

Vinterholdet:

Adler Sørensen, Karleby F.
Poul Henning Jørgensen, Bregninge, Kettinge
Knud Erik Rasmussen, Nykøbing F.
Arne Jensen, Viet, V. Tirsted
Ejner Jørgensen, Egemose, Onsevig
Halvor Hornstrup, Hasselø, Væggerløse
Gunner Kjerte, Thorup, Kettinge
Ole Hansen, Køng, Lundby
Gunner Madsen, Bregninge, Kettinge
Svend Erik Jarvig, Maribo
Jørgen Steen, Radsted, Saksøbing
Knud Rasmussen, Sæddinge, Rødby
Aage Piil, Skerne, Nr. Alslev
Arne Andersen, Marrebæk, Væggerløse
Svenning Bonde, Ulslev, Sdr. Ørslev
Johannes Johnsen, Sønderhave, Kettinge
Poul Neerup, Roden Skov, Nysted
Henning Rasmussen, Kettinge
Hakon Rasmussen, Højet, Væggerløse
Knud Børge Rasmussen, Sønderup, Boeslunde
Vagn Christensen, Frederiksminde, Nr. Alslev
Kristen Skaftø, Vandmøllegaard, Vesterborg
Børge Olsen, Sørup, Eskildstrup

Sommerholdet:

Gudrun Jensen, Kraghave, Nykøbing F.
Elin Jørgensen, Maglebrænde, Stubbekøbing
Hanne Sørensen, Ll. Musse, Herritslev
Aase Pedersen, Øverup, Nykøbing F.
Grethe Larsen, Ravnse, Nr. Alslev
Gunhild Jensen, Bruserup, Væggerløse
Bodil Skou, Vesterby, Fejø
Emmy Larsen, Vaalse, Nr. Alslev
Birgit Lejre, Falkerslev, Horbelev
Annie West, Flintinge
Margot Christiansen, Godsted, Ø. Ulslev
Edel Hansen, Godsted, Ø. Ulslev
Elly Larsen, Pallegaarden, Stubbekøbing
Inge Nielsen, Saksøbing
Karen Dalby, Skelby, Fiskebæk
Gudrun Skaaning, Vejringe, Stubbekøbing
Valborg Jensen, Horreby, Karleby F.
Kirsten Engelbrecht, Rødby
Kirsten Skaftø, Vandmøllegaard, Vesterborg

REGNSKAB

FOR

NR. ØRSLEV HØJSKOLES
ELEVFORENING

Regnskab for

INDTÆGTER:	Kroner	Øre
Kassebeholdning ved Aarets Begyndelse	997	74
Indkommen ved Elevmødet	102	00
504 Medlemmer à 2 Kr.	1008	00
382 Postopkrævninger á 40 Øre	152	80
Rente paa Bog i Andelsbanken	10	78
» » do. » »	11	31
Gave fra Landbostandens Sparekasse	200	00
Rente paa Bog i samme	2	31
	2485	94

Aaret 1943—44

UDGIFTER:	Kroner	Øre
1. Forstander A. Th. Geertsen	55	00
2. Ekspres-Trykkeriet	9	30
3. E. Madsen	60	00
4. Hakon Fog	30	00
5. Købmand Johansen	2	40
6. Ekspres-Trykkeriet	665	00
7. Understøttelse til 6 Elever	350	00
8. Forstander Geertsen. Postopkrævninger og Konvolutter	194	63
Formanden for Porto og Telefon	10	00
Kassebeholdning ved Aarets Slutning . . .	1109	61
	2485	94

Luenhøj, den 18. Juli 1944.

Dagny Høegh Andersen.

Omstaaende Regnskab med Bilag og Sparekassebøger
efterset, og vi har intet fundet at bemærke. Kassebehold-
ningen indestaar paa Sparekassebøgerne.

p. t. Nr. Ørslev, den 30. Juli 1944.

F. H. Frederiksen.

Gudrun Bech.

Love

for Nørre Ørslev Højskoles Elevforening

- 1) Foreningens Formaal er at støtte Sammenholdet mellem Skolens Elever. Elevforeningen indkalder til det aarlige Elevmøde.
- 2) Foreningen kan yde uformuende Elever Understøttelse til Skoleophold.
- 3) Som Medlemmer optages Elever og Lærere, som er eller har været paa Skolen. Ekstraordinære Medlemmer kan optages, men de har ingen Stemmeret i Foreningsanliggender.
- 4) Bestyrelsen bestaar af 7 Medlemmer og vælges for 2 Aar. Den større Halvdel afgaar de ulige Aar.
- 5) Indmeldelse af Medlemmer sker til Bestyrelsen. *Udmeldelse maa ske ved skriftlig Henvendelse til Formanden.*
- 6) Medlemsbidraget sættes til 2 Kr. aarligt. Hvad der ikke indkommer inden 1. Februar indkasseres ved Postopkrævning. De ekstraordinære Medlemmer bestemmer selv deres Bidrag.
- 7) Generalforsamlingen afholdes hvert Aar ved Elevmødet, hvor der vælges Bestyrelse og to Revisorer. Endvidere aflægges Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Aar, og det reviderede Regnskab fremlægges til Godkendelse.
- 8) Foreningens Regnskabsaar er fra 1. Juni til 31. Maj.
- 9) Lovændringer kan vedtages ved simpel Stemmefflerhed; dog kræves der mindst 40 Stemmer.

Bestyrelsen.

Elevforeningens Formand er Fru Dagny Høegh Andersen, Horreby, Karleby.